

der alligevel af, at der er nogle bestemte udsendelsestyper.

Så kan man jo selvfølgelig sige, at der vil man ingenting have, for det hele skal være et frit marked, og det ved jeg hr. Jens Rohde vil, men jeg vil jo styre markedet. Markedet er en glimrende tjener, men en forfærdelig herre, og det er det, som er forskellen på hr. Jens Rohdes ideologiske holdning og min. Hr. Jens Rohde synes, at markedet er en glimrende måde at udvikle tingene på, og jeg mener, det er nødvendigt, at vi også politisk har hånd i hanke med det, så der er en vekselvirkning. Det er derfor, jeg er tilhænger af blandingsøkonomi og ikke af ren markedsøkonomi.

Søren Søndergaard (EL):

For Enhedslisten er det utrolig vigtigt, at der er nogle holdepunkter i en globaliseret verden; nogle holdepunkter i forhold til at få en forståelse af, hvad der foregår, eksempelvis nyheder. Der er også behov for en anden forståelse af, hvad der foregår, som man kan kalde kultur i en bred forstand. Det er også utrolig vigtigt, at man får plejet sine rødder. Det er jo ikke sådan, at der er en modsætning mellem at have rødder og at have et globalt udblik og udsyn, tværtimod. De stærkeste og største og flotteste træer er dem med de største rødder. Så der er absolut ikke nogen modsætning mellem de to ting.

Et af de instrumenter, som vi i det danske samfund har til at give folk mulighed for at stifte alsidigt bekendtskab med nyheder, med dansk kultur, med at få og bevare kendskabet til den danske befolknings rødder og få et udblik i andre befolkningsgruppers rødder, jamen det er tv, for tv spiller en utrolig stor rolle i danskernes hverdag. Flere timer om dagen i gennemsnit bruger danskerne på at se tv. Det er jo ikke en helt lille del af befolkningens tid, der går med at se tv.

Derfor har det også været Enhedslistens udgangspunkt, at det at satse på, at tv fik nogle ordentlige vilkår, var afgørende, når man snakkede om kulturpolitik, og at det var afgørende, når man snakkede om, at den danske befolkning og den danske kultur skal klare sig i en globaliseret verden. Al snak om, at dansk kultur skal klare sig i en globaliseret verden, men man så ikke vil ofre midler på, at vi har et godt tv, er efter vores opfattelse tom snak.

Derfor har vores udgangspunkt også været, og det har det været i lang tid, fordi vi er imod monopolisering, at der skulle være to offentligt

ejede stationer i konkurrence med hinanden, så forskellige synspunkter kunne komme frem; to offentligt ejede stationer finansieret ved hjælp af offentlige midler. Vi har været imod licensen, fordi den rammer asocialt, derfor er vi gået ind for en skattefinansiering. Det kræver vilje, og det kræver penge, det er vi klar over, men det har vi været villige til at give.

Det, der måske er den største skuffelse her, er, at de borgerlige partier, som jo ellers i andre sammenhænge meget ofte snakker om danskhed, faktisk ikke er villige til at give de her penge. Især er Dansk Folkeparti, som jo næsten er noget af det mest danske, man kan have, i hvert fald i egen opfattelse, ikke villig til at give de penge, der skal til for at sikre dansk kultur, danskproducerede nyheder, danskproduceret tv i det omfang, som befolkningen fortjener.

Kl. 10.45

I stedet har vi set et privatiseringsforslag fra regeringen, hvor den centrale begrundelse, der bliver brugt igen og igen, er, at det er med til forhindre en licensstigning. Vi synes, det er fattigt, at det virkelig er et argument, man helt alvorligt kan bruge for at privatisere TV 2, altså at man forhindrer en licensstigning.

Som hr. Aage Frandsen har været inde på, så betyder det jo ikke, at seerne ikke kommer til at betale prisen alligevel. Der er jo ingenting, der kommer af ingenting, undtagen lommeuld, og det er jo sådan, at de penge, som skal ind i TV 2, kommer ind på en anden måde, nemlig gennem reklamerne, hvis ikke de kommer ind ved hjælp af en licens. Men reklamerne er altså ikke noget, der er finansieret af højere magter, men noget, der er finansieret gennem befolkningens forbrug, så selvfølgelig er det den danske befolkning, der i sidste ende, uanset hvordan man vender og drejer det, kommer til at betale for TV 2.

Men der er en stor forskel på, hvilken mulighed for indflydelse det offentlige har. Hvis tingene er finansieret ved hjælp af offentlige bidrag, direkte, åbent og ærligt, er der mulighed for også at tage en diskussion i den danske befolkning og lægge nogle klare retningslinjer og fastholde de retningslinjer. Hvis man derimod lader markedskræfterne styre og lader det gå ud på reklamemarkedet, er de muligheder alt andet lige betydelig dårligere.

Så bliver det sagt: Jamen vi stiller en masse public service-krav. Og det er da også rigtigt, for der vil være en masse public service-krav i begyndelsen. Det, der er det interessante, er selv-